

oči, které nenusuji, že je zabíjím.
přesně, že mne milují, že v mé posteli poro-
dily svoje kořata, že měly ke mně důvěru,
bezměznou víru, že jedině se mnou a u mne
jsou šťastny, a já jsem je ubil v poštovním
pytlí jako škodnou lasičku, že to, že mi při-
nášely zpěvavého ptáčka, že mi přinesly ko-
roptvičky a bažantí kuřata, že mi přinesly
králíčky, že za to nemohly, protože se snaži-
ly, aby se mí předvedly, počtily mne tou svo-
jí kořistí, že když tak jsem je měl nechat za-
střílet, že měl přijít lesní adjunkt, myslivec,
že je měl někdo zabít jiný než já, že tedy
jsem vinen, ne že jsem je ubil, ale že jsem
zabil lásku, a to je ta moje vína, sám ve
svých očích jsem vinen, že nad ránem, když
ke mně přicházejí a budou přicházet, tak
vlastně přicházím sám sebe žalovat já, pro-
tože mám počít víny, a budu jej mít, dokud
budu na světě, zrovna tak jako pan Polách,
nevinný a navštěvovaný vznícenými před-
stavami všech ptáčků, kteří byli zabiti vzdu-
chovkou nebo lapení mými kočkami, ptácci,
kteří nad jeho ránem, tak jako nad mými ji-
try budou dál obšívát jeho postel cvrlikáním
a zděšeným křikem, zrovna tak jako ten
mladý muž, který musí dávat nad ránem ta-
ky pozor, aby neumřel, když se mu zjeví vy-
čítavé, tiché oči ubohých Chagallových
krav... Zanařikal jsem a vystoupil z auta,

iem výsoké súmravé smrti
do aleje, tam zářily bílé brlinky mého plotu.
Teď jsem krácel tmou a naproti mi vyběhla
tři odrostlá kořata, lísala se mi o nohy, běže-
la velkými skoky dopředu, aby se zase vra-
cela k mým nohám, třela se o mě a zase
odebíhala ta zvířátka a zase se vracela, aby
mi ukázala, jak mne milují, zrovna tak, jako
ty jejich maminky, které mne milovaly, a já
jsem je přesto ubil.

Ten čas jsem se nestačil divit, jak můj život
se pohyboval hned nahoru, a hned zase dolů,
hned doprava a hned zase doleva, pohyboval
jsem se světem jako splašené spřežení, je-
hož oprátěmi cukal posedlý a zběsilý vozka.
Ale já jsem už byl někde jinde, klaněl jsem
se nejen stromům, jako ty učitelky, které
koupily tu moji parcelu před dávnými lety,
ale klaněl jsem se i třem kocourům, klaněl
jsem se sám sobě do zrcadla a usmíval jsem
se na sebe, protože jsem se už sám sebe ne-
bál. Věděl jsem, že ten můj pocit, že mám
v hlavě uzdu, a že jsem veden, to je jedno
jak a kam, ale ten krásný pocit, že všechno